

היליון מס' 191

כניסת שבת:
ירושלים: 19:13
ת"א: 19:28
חיפה: 18:21
באר-שבע: 19:29

יציאת שבת:
ירושלים: 20:31
ת"א: 20:33
חיפה: 20:35
באר-שבע: 20:32

יריית פתיחה / אבישי פרי

נכון, אולי סבא של כולנו - שלי וגם שלך הקורא - לא היה נראה חרדי בפלטפורמה העכשווית (ואולי גם החילונים של פעם לא היו נראים כהחילונים דהיום), אך מכל-מקום, חיי היהדות היו המציאות הקלאסית של עמנו. החרדים, סך-הכל ממשיכים את המורשת בת ה-3,000 שנה. זה כל הסיפור.

אחד מהכזבים האיומים שהביאה עמה הציונות (וזו כנראה הייתה גם האסטרטגיה שלה) היה להפוך את הדת למשהו ארכאי, מנוון ומיושן, שיאהבו לסלוד ממנו. הנוער הישראלי התמים קנה את זה. היה בור בכל הקשור לזיקה יהודית. שכח שה"חרדים", כן, אלו שכל-כך מבעיתים אותנו, הם בעצם סבא וסבא של סבא של כולנו. הם לא חדשים על המפה. איפכא - החילוניות בעלת האלמנטים הנכרים היא החדשה והמודרנית.

וכאשר יהודי יישוב לאחור ויראה דורות דורות של יהודים ההולכים בתלם היהודי; שומרים שבת ומניחים תפילין, הרי שלוודאי יחוש שמשק כנפי ההיסטוריה לוקח אותו למקום עתיק. הוא יחוש חלק משרשרת ענפה כל-כך.

ולוודאי יבין, שאת המנגינה הזו אסור להפסיק.

1. ה'מרכולי החרדי?!

"כי מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו", מתפייט בלעם לנוכח מחזה אוהלי ישראל הנפרסים לפניו במדבר, וממשיך: "הן עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב". מה ההקשר בין השניים?

אחד מהשגיאות הפטאליות הרווחות בדור הפלאפל הישראלי היא זו הגורסת כי העם החרדי הוא קן חריג בלב ההוויה הישראלית השוקקת. מובן הוא הדבר: קשה לחסיד דת הישראליות להתאים עצמו לקודים יהודיים עתיקים. הוא התרגל לדבר על דמוקרטיה, חופש הביטוי. פחות מצלצל לו ניבים כמו שבת ותפילין. זר לו עולמו של סבו - העבדקן המתנועע מול אותיות

ארמיות ב'שטעטל' של וורשא. אבל מדובר בשגיאה פטאלית עצומה: זהותו של העם היהודי לא עוצבה ב-48' - על ברכי תקומת מדינת ישראל. הרבה הרבה לפני. סיפורו ההיסטורי של העם הזה מחל עוד בהר סיני. משם ועד הנה נושאים את הגחלת ריבואות ריבואות של יהודים שלא משים ממורשת האומה היהודית ודבקים בה בעוז, בכל לב ונפש.

עם ישראל לא נולד בישרות רוטשילדי. ממש לא. הוא נולד לפני אלפי שנים. השבת איננה מרכולי חרדי!

השבוע בגליון:

4
ארץ, יבבות השמיעי:
שיר קינה לנערים הנרצחים

3
מכתב ליום השבת:
חשיפה: ירושלמים חילונים נלחמים בעד השבת!

2
שבת שלום תל אביב:
על סערת השבת בציד העברית הראשונה

3
ראש של שופט!
'משפט לופוליאנסקי'
מעיד על ראשו של השופט!

5
3

הגיליון י"ל ע"י:

"מכון בלבבי - יהדות מלב אל לב"

גיליון "פרשניית השבוע" - לאנשים שחושבים קצת יותר.

עורך ראשי: אבישי פרי ומשפחתו. יועץ תוכן: יצחק העברי. לקבלת הגיליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא: 0504116867. לפרסומות והנצחות פנה לפל: 0527697719

1

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

נפוליאון ראה פעם יהודים ישובים על הקרקע ומקוננים על חורבן בית המקדש. לא נחה נפשו עד שהפטיר: "אנשים המביטים על העבר שלהם וחיים לפיו באדיקות, הרי שזוהי עצמה כבר התקומה!"

בלעם גילה לנו רז זה: בעודו מביט נפעם על אוהלי ישראל, רוח אלוקים נחה עליו והוא משורר:

"כי מראש צורים אראנו", זוהי הסגולה לשמירת ההומוגניות העם-ישראלית כדי שיוותר שוכן לבדד, גאה במורשתו העשירה, ולא יאמץ אורחות זרים.

כשיהודי ייזכר שמיליוני יהודים שפכו דם כמים עבור ערכי היהדות, יקשה בעיניו להאלימם. הוא ירגיש מחויב לחבוק את ההיסטוריה. לחוש חלק ממנה.

ושב סוערת 'מדינת תל-אביב'.

משום-מה השבוע, לפי הזעקות הקולניות, נשמע היה כי השבת היא מרכול חרדי. כביכול תושבי מדינת 'תל אביב' נטולי כל זיקה לערך הקדוש הזה. רבים מהם התרעמו לנוכח הכפייה הדתית, כלשונם, המשתלטת על העיר העברית הראשונה, שלדבריהם נושאת 'אופי ייחודי'.

אלו שכחו שהשבת איננה נכס של החרדים - היהודים-האוטנטיים. היא נכס היסטורי קדום של העם היהודי כולו. לפיכך, הדריסה על ערך קדוש זה, איננה רק דריסה מצפונית על ערך של ציבור מסוים. היא דריסה על ההיסטוריה שלנו. לא בגלל גפני. אפילו לא בגלל מקלב.

בגלל שעם ישראל לא נולד ב'שדרות רוטשילד'.

מדובר בתוכנה כה בהירה: מדינה הדורסת בגאון על ערך השבת מאבדת את הצפון ולא תוכל להיקרא 'מדינה יהודית' יותר.

מכאן אמור: לא העיר ללא הפסקה' נושאת אופי ייחודי - אלא עם ישראל נושא אופי שכזה.

חסידי ההומאניות וה'שלום' של תל אביב, שבת שלום!

בגדר דיני סוכה (ב')

בתלמוד סוכה (ז, א) שנינו: אמר ר' סימון ויש אומרים רבי יהושע בן לוי, שהטפח המשמש כדופן שלישי (וזאת לאור ה'הלכה למשה מסיני' לפיה די בדופן השלישית בטפח) צריכה להתמקם בתוך שלושה טפחים של הדופן בכדי שיוכל להיחשב ככזה.

ותמה רבי יצחק זאב הלוי מבריסק, מגדולי ראשי הישיבות, בספרו 'חידושי הגרי"ז' שלכאורה מכאן משמע שיש צורך בדופן שלישית של ד' טפחים, ואילו בהלכה הקבועה למשה מסיני משמע שדי בטפח אחד בלבד ואין אפוא הולמים הדברים בקנה אחד? והוא מיישב: ישנם כאן שני דינים נפרדים. לעולם מצד דיני דפנות האמורים בסוכה די לנו בטפח אחד - אלא שישנו דין אחר שיהא דופן עשוי כי עכ"פ צריכה להיות הרוח שתומה בדופן שלישי ברמה משמעותית.

אלא, שדבריו צריכים הבנה: מהיכן נובע אותו דין אחר הנשנה בדברי ר' סימון ומה טיבו של אותו דין חדש - אם אינו כרוך בדיני 'הכשר דפנות'.

ובפשטות היה מקום לבאר שמדובר בדין חיצוני של גדר דין 'מחיצה' בכל מקום, שאיננה פחותה מארבעה טפחים. וזאת בהתאם למה שכתב הר"ן, אחד מגדולי הראשונים, (שדבריו הובאו אף-הם בפתח דברי הגרי"ז), כי אין מחיצה חשובה דיו אם פחותה היא מארבעה טפחים.

אכן לאחר התבוננות נראה כי מדובר על דין מדיני הסוכה וכדלהלן: במאמר בשבוע הקודם הרחבנו בעניין שני ההגדרות ששזורות בכלל דיני הסוכה: א. שיעורי הסוכה. ב. הגדרת הסוכה כדירה. והסברנו כי אין די בהגדרת שיעורי סוכה, בהתאם למה שמצינו במקביל בדיני עירובין ושבת, לפחות לדעתו העקבית של רבא, אלא יש צורך להלום גם את הגדרת דין סוכה כדירה. וזהו ביאור דין 'מחיצות ניכרות

לאור זאת יבואר ענין 'דין אחר'. עליו מדבר הגרי"ז. והיינו - שכוונתו להגדרת דין 'דירה' של הסוכה, דבר שמחייב בהכרח צורה מינימאלית של דיור ע"י מחיצה משמעותית - ולא כזו של טפח, שכמעט אין בה ממש, אף שמבחינת הגדרות השיעור, מועילה. אכן, לכאורה ודאי תקשה, שעדיין במציאות אין כאן ד' טפחים, ודירה אין כאן. ועוד יש לדייק אם כתוב כך בר"ן.

יש שו(פ)טים בירושלים!

פילוסופיה מנותקת למדי שזורה בפסקו המקומם של השופט דוד רוזן נגד ראש העיר ירושלים לשעבר, לופליאנסקי. פלפול שהוא בעצם בלבול.

שכן, בעין חרדית, הכל מבינים כי המסקנה שראש העיר ירושלים לשעבר ביקש תרומות לארגונו בחתירה למצוא חן בעיני רבו, הבר אלישיב, ולבסוף אף לקבל את כס משרת ראש העיר, אינה אלא דמגוגיה עלובה.

אבל האמת היא, שאין כלל מה להתפלאות. בעין חרדית אכן מדובר במחשבה מנותקת, אבל מבחינת הלך-רוחו ואורחות-חיינו של רוזן אל ייפלא אפוא כלל שזו עולה על שולחן הדיונים. שכן, מבחינתו יש אופציה לכאלו חישובים גסים גם בחיי היום-יום ומבחינתו גם, כל אשר יועמד לדין לפניו יהיה חשוד בכאלו חישובים הזויים.

אין לשופט אלא מה שענינו שלו רואות..

מה שנקרא: ראש של שופט!

נקודה טובה.

חשיפה: חילונים ירושלמים למען השבת

מכתב חריג התקבל השבוע בלשכתו של חבר הנהלת עיריית ירושלים.

על המכתב, התומים עשרות תושבים המתגוררים ברחוב 'בצלאל' (הקטן - הסמוך לרחוב קינג ג'ורג'). הללו מביעים את מחאתם על בעל חנות קיוסק באזור המתעקש לפתוח שעריו בעיצומה של השבת, ומבקשים כי העירייה תפעיל את כוחה החוקי לסגור את הקיוסק בשבת.

עצם דבר המכתב, הנחשף כאן לראשונה [בלי פירוט של שמות - מסיבות פוליטיות שיובנו בעתיד הקרוב], מעיד את מה שידענו כבר מזמן: לא הרי 'מדינת תל-אביב' כ'מדינת ירושלים'. באחרונה, מחזברים ליהדות ואילו בראשונה, לא מכירים אותה בכלל.

ומה כל כך חריג בזה? שאלתי את ראש לשכת חבר הנהלת העירייה?

"כי חלקם הם בכלל חילונים..."

אביסי פרי ארץ, אל תכסי.. / קינה לנערים הנרצחים הי"ד

ארץ אבות
שאי קינות, השמיעי יבבות

הבן יצחק נעקד על אדמתך
ועתה גם אייל, גיל-עד ונפתלי, בנייך

כמים שפכו דמם עלייך
אימהות וגם ילדים נטבחו על רגבייך

דורות חבקו עפרך
בתפילה ובתקווה שיבקע כשחר אורך

ועתה, שוד ושבר
נהר של דמעה בינותינו עובר

במקום שמחה ורון
הלם, תוגה ויגון

ליבנו שותת דם
ארץ, נא, נא אל תכסי דמם - - -

ת. נ. צ. ב. ה.

לתגובות:

abyisrael@gmail.com

מילה בתפילה באורי תפילה

סוד 'קסם' החיים

ברוך אתה ה' עוטר ישראל בתפארה (ברכות השחר)

בלעם, הוא זה שמתפייט כך, לנוכח מחזה אוהלי ישראל - השוכנים זה לצד זה תוך שמירה קפדנית על הפרטיות. אך כאן יש לשאול: כלום מה מעיד הדבר כי "טובו" אוהלי יעקב?

פירושו דל דבר כך-הוא: ידוע הוא, כי האדם המחטט בצלחתו של השני - חושף את מומי עצמו. הוי-אומר: עצם הצורך שלו לצאת מעולמו שלו ולתור אחרי עולמו של רעו, מלמד כי אין לו הסיפוק והשלווה בעולמו הפרטי.

כאשר בלעם רואה שעם ישראל שוכן באוהליו לשבטיו, ואין האחד מעיף מבט לעבר אוהלו של חבירו, בהכרח מלמד הדבר כי "טובו". כי טוב להם לבני ישראל, והם שלווים ומאושרים.

דווקא אותו קוסם מדייני גילה לנו כאן סודו של האושר הפנימי - קסמם של החיים!

"שאי לא יכזב בכם: עם כל הכבוד לשב"כ וכוחות הביטחון השונים - הם לא יכולים לקחת קרדיט על סיום פרשת החטיפה" *** "האם שכחנו שביטחון המשפט - מעצם רוחו והווייתו הוא שם גנאי בלקסיקון היהודי-אוטנטי? ולא, בכלל לא בגלל ירון רביד מהארץ. גם לא בגלל מינה צמח מ'דיעות'..." * ישראל פרץ עושה סדר בגזרה

1. עשו 'בית ספר' לכוחות הביטחון!

'בית ספר שדה' בכפר-עציון. מוסד 'פשוט' וכמעט אלמוני - לכאורה - בימי שגרה. לא נכרכה סביבו הילה נוצצת כמו זו של השב"כ וצה"ל. הוא לא מדבר גבוהה גבוהה בתקשורת על יכולותיו ומשדר כאילו היה הכל-יכול, ובכל אופן, הפעם, בשקט בשקט, אנשיו הם אלו שמצאו, בעזרת השם, את גופות הנערים החטופים בשדה קוצים הסמוכה לחלחול, והוא נסק לכותרות.

שאי לא יכזב בכם: עם כל הכבוד לשב"כ וכוחות הביטחון השונים, הם אינם יכולים לקחת קרדיט על סיום פרשת החטיפה - מבחינת החטופים. נכון, אנחנו חבים תודה עמוקה לאנשיהם, שחירפו נפשם ללא לאות בניסיון לעלות על עקבות החטופים והחוטפים, אולם בסופו של יום, ברגע האמת, רק הקב"ה ניווט את הסיפור הסבוך הזה.

פתחו את העיניים: עם כל היכולות הטכנולוגיות המרשימות של כוחות הביטחון, הקב"ה הראה לכולנו בצורה הכי מחוורת שישנה כי כל אלו הם נטולי אפקט - ברגע שבאמת צריכים אותם. הכוחות קיימים, אך כבר לא רלוונטיים. אפילו המשטרה - שיודעת להתפאר עם 'טרם' בימי שגרה - הוכחה כדלת-מעש - אפילו מול טלפון בהול והיסטרי של חטוף. אכן יש למשטרה יכולות בס"ד, אך כשהקב"ה מחליט, אז כשבאמת נזקקים לשרותיה, יכולה היא לעמוד כבולה וחסרת-אונים. כוחות עוצמתיים, אך מאוחר מידי. ממש ממש לא בדקה הנכונה.

סיפור החטיפה מאלף אותנו פרק חשוב מאין כמוהו בענווה ואמונה. בלי רעש וצרמוניה תקשורתית, שלח מנווט העולם שני יצורי-חלד למצוא גופות של חטופים. "כוחי ועצם ידי", הוכח כלא-יעיל, כשבאמת צריך אותו.

הבו גודל לאלוקינו, כי לא חיל ולא בכח, כי אם ברוחי אמר ה'.

2. משפט מטעה.

עלעול קל בעיתונות החרדית של השבועיים האחרונים מטעה פטאלית. לרגע נראה היה שאילולא 'משפט לופוליאנסקי' היינו, החרדים, מנאמני וחסידי בית המשפט הישראלי הנאור ורודף-היושרה (במירכאות כפולות ומכופלות - כמובן). אלא שההכרעה המקוממת הנזכרת הטתה את הכף.

לפתע-פתאום כותבי העיתונות החרדית מרימים-גבה. כאילו שרק 'משפט לופוליאנסקי' הוא העילה 'לסיווי' שאחז בהם עם היוודע דבר הפסק ההזוי והסוריאליסטי.

מעולם ועד עולם, היה בית המשפט זר, מעצם הווייתו, לאורחות היהודי האוטנטי. הוא, האמון על ערכי ההלכה, יודע שזו קובעת כי דיון בבית משפט שלא דן לפי ערכי התורה חשוב כהרמת יד בתורת משה'. בית משפט - היה מחוץ לקו הירוק החרדי. משום-מה, רוח הימים האחרונים, מטעה. מאוד מטעה.

שתבינו: אינני מתפלא על שופט הערכאות רזון וחבריו. הם, חניכי האסכולה המשפטית הישראלית, לפיה על הקפריזות, כאבי הבטן והראש, יישק דבר משפט. הם שופטי עם הגיוגל הישראלי. אלא, שמתפלא אנוכי דווקא על המתפלאים החרדים שבינותינו. כלום שכחו כי בית המשפט הישראלי הוא מחוץ למתנס היהודי שלנו? שכחנו שמעולם לא הכרנו בו? האם שכחנו שביטחון המשפט - מעצם רוחו והווייתו הוא שם גנאי בלקסיקון היהודי-אוטנטי?

לא, בכלל לא בגלל ירון רביד מהארץ. גם לא בגלל מינה צמח מ'דיעות'. הלכה פסוקה היא! מה לנו, יהודי סנהדרייה, ולבית המשפט? שכחנו?